

skelige Urgrund, at suge sin Næring fra et Instinkt, der laa udenfor Naturen, og som, hvor det i det hele taget fandtes, overvandt denne.

»Thi Legemet foraarsager os tusinde Bryderier, opvækker Uro og Forvirring og forstyrrer os, saa vi for dets Skyld ikke formaar at skue det sande. Medens vi lever, vil vi kun da komme Erkendelsen nærmest, naar vi har saa lidt som mulig med Legemet at skaffe og ikke mere Omgang med det, end det er højst nødvendigt, og ikke lader os opfylde af dets Natur.«

Saaledes talte selve Sokrates. Og Buddha? Der var et løsrevet, buddhistisk Citat, der sad indbrændt i hans Hjerne som en Fosforskrift og lyste, hver Gang der blev mørkt i hans Indre:

»Den, som Intet elsker her paa Jorden og Intet hader og Intet attraar, kun han har ingen Lænker og er uden Frygt.«

Fra alle Verdenshjørner det samme Svar! Ned gennem alle Tider den samme Fordring: Selvets Fornægtelse, Jeg'ets Udslettelse; thi Lykke var Forsagelse. Men fra Verdens Side lød det omvendt: Selvhævdelse, Egenkærlighed, Legemets Kraft og Viljens Mod; thi Lykke var Tilegnelse. Her fandtes da ingen bærende Bro over Svælget. Aandens Gilding eller Legemets — her stod Valget! Denne Afgørelse kom man ikke udenom, naar man ikke, som hans Svigerfader og saa mange andre, besad en lykkelig Evne til selvbedragerisk